

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2. Estranger, 2'50.

LA REACCIÓ Y LA REPÚBLICA

Per més que tots los reaccionaris se conjurin per acumular inmundicias, la República està tan alta, que no li arribarán mai ni à la sola de les sandalias.

EPIDEMIA

o virus de la inmoralitat està diluit en l' atmosfera y causa estragos en tot lo mon. Monarquías absolutas, imperis autocràtics, monarquias constitucionals, Repùblicas unitarias, Repùblicas federales, totes sufren los estragos de questa passa: per tot arreu se registran iguals escàndols.

A Fransa, lo del Panamá; à a severa Alemania, una gran estafada en la compra de fusells destinats al exèrcit; à Italia, las emissions ilegals practicadas pels Banchs que gosan del privilegi d' emissió; en quant à Espanya, no 'n parlém: aquí desde la restauració ensa, vivim en Panamá per pètuo.

Una cosa sols crida l' atenció, y es qu' en los demés païssos se posa remey al mal ab una gran energia. Si s' ha de cauterizar una llaga ab lo ferr, rúgent, se cauterisa; si s' ha de practicar una amputació, 's practica.

A Fransa, cinc ex-ministres son entregats als tribunals. Los presidis dels Estats Units estan plens de funcionaris públichs prevaricadors, perque fins en aquella terra especial, anomenada per alguns la nació del Dèu dollar, los diners ho paden tot menos corrompe als tribunals y deturar lo bras de la justicia.

Fins à Russia, segóns llegia l' altre dia en un periòdic, un alt funcionari del Estat, culpable de no sé quins gaüperis, era enviat punt en blanch à la Siberia. L' infelis se proposava sortir bén folrat del càrrec que desempenyava, y per disposició del emperador haurà de anar à tremolar de fret per tots los días de la séva vida.

A lo menos, en aquestes nacions se fa justicia y 's prenen disposicions salvadoras, mentres que aquí.... ¡Ay! aquí predomina encare la célebre màxima de *Sancho Panza*: «peor es meneallo.»

* * *

Aquí molts qu' entran pobres en la vida pública, ne surten richs y tothom los respecta.

¿Cóm se fa 'l miracle?

Parlin las Companyias qu' s' enriqueixen à expensas del Estat y deixant en mans de determinats funcionaris las corresponents propinas; parlin concesions tan escandalosas com las del Nor oest; parlin privilegis tan incomprendibles com los de la Trasatlàntica; parlin, en fi, subastas com la que intentavan realitzar los conservadors à benefici de la Companyia de canalització del Ebro.

Y ja no dihém res dels funcionaris que van à gobernar províncies y transigeixen ab los jugadors y treuen such y sustancia de la llaga purulenta de la prostitució; ja no dihém res dels fraus organitzats en regla que 's cometan en tots los rams de l' administració; y ja no mencioném los empleats de las colonies, que marxan sense camisa y regressan carregats d' or.

Es la norma corrent d' Espanya; y no es lo pitjor que 's obri aixís, sino que tots aquests abusos, totes aquestes piraterias gosin sempre de la major impunitat.

En los demés païssos se combat l' epidemia apelant als remeys més enèrgichs. Aquí, en canvi, ningú s' atreveix à practicar una desinfecció rigurosa, à portar los malalts al lassaret: à rodejarlos sisquera ab l' aislament del despaci públic.

Aquesta es la diferencia que hi ha entre ells y nosaltres.

Per això la epidemia de la inmoralitat es aquí més perillosa qu' en lloch més del món.

Concretantnos à Fransa s' ha anat descubrint que sent gros lo del Panamá, no ho es de molt tant com suposan y volen fer creure los enemichs de la Repùblica.

Una confabulació de reaccionaris, monárquichs, imperialistas y 'ls restos de aquell bulangisme que va passar per la nació com una ráfaga pestilent, han pres à gran empenyo abultar l' escàndol, explotant la impressionabilitat excessiva del poble francés.

S' ha descubert que aixís com avants se recompenava à alguns politichs perque protegissen determinades empresas, avuy se derrama l' or per fabricar lo descrèdit de la Repùblica, en una qüestió que la Repùblica poch ó res enterament hi té que veure.

La major part dels que més eridan son persones de antecedents sospitosos, capassos de vendres com alabarders del escàndol. La majoria d' elles van putine-

jar en las gangas del Panamá, y per aquest motiu diuhen lo que varen tenir ocasió de apendre, y ho revelan correjít y aumentat, explotant las malas passions dels reaccionaris, y acceptant avuy que la taronja del Panamá està completament escorreguda, los diners de la reacció. Es això una epidemia dintre de l' epidemia general.

Bó es saber quins son los móvils dels escàndolos, y quins son los propòsits dels que 's valen d' ells per donar á sas inculpaciós lo valor que pugan tenir.

No tot lo que alegan es cert y únicament lo cert podrà probarse.

Los tribunals francesos funcionan ab completa independència, apoyats ab energia pél govern y per la forsa de la opinió pública.

Los tribunals donaran lo seu fallo
Y la República francesa, mentres la corrupció continuará ensenyorida de molts pobles desgraciats, entre ells Espanya, podrà dir:

—Jo sola tinc prou forsa per lliurarme dels efectes de les més perilloses epidemias, perque dintre de mi estan encarnats, com en cap altra institució es possible que s' hi encarnin, la sanch y l' esperit de tota la nació.

P. K.

A escena à Zaragoza.

Per davant de una colecta de consums passa un capellà groixut com un hipopòtamo y ab una tripa com la de una dona prenyada.

Los burots lo detenen, lo fan entrar al fielato, li aixecan la sotana, y 'l troban tot ell carregat de carn de porc.

Naturalment, los burots li varen decomisar aquella carga ab gran dolor de la séva ànima, puig se 'n anà exclamant:

—¡A quin temps hem vingut à parar, que ja no's té respecte à lo més sagrat... ni al tocino del senyor rector.

Perque s' obra à Madrit una capella protestant, las senyoras de l' aristocracia s' alborotan.

No fa encare dos mesos que la catòlica reyna regent d' Espanya, va ser padrina de un bateig protestant.

¿Y qué varen fer lavors las senyoras de l' aristocracia?

Pé tant, senyoras catòlicas,
si volen sé intransigents,
serà menester que aprenguin
avants à ser conseqüents.

Lo president del govern francès que al entregar sense contemplacions de cap mena als tribunals de juticia als presunts culpables de las preverificacions del Panamá, ha defensat bravament à la República, porta un nom molt significatiu.

Se diu Mr. Ribot.

No hi ha res que 'ns agradi tant com veure com los francesos ribotejan la taula de la salvació de la República.

Quan llegeixo las cartas que publica 'l Papa Lleó XIII contra la Masoneria, me 'n faig creus.

¿Es possible que un enteniment tan ilustrat que ha arribat à transigir ab las institucions liberals y ab la República, no transigeixi també ab la Masoneria, que al cap y al últim no es altra cosa que una institució benèfica?

Miri, ciutadá Lleó, que mentres los capellans fasin la guerra als masons, los masons faràn la guerra als capellans, y aquella pau preconisada pél gran Arquitecto de la naturalesa, será impossible sobre la terra.

Reflexions de un capellà.

—Si Fransa en lloch de ser una República impia, fos una monarquia catòlica, no passaria 'ls grans tribulls que avuy l' afligeixen.

—¿Qué vol dir—va preguntarli un descregit—que 'ls ministres y als funcionaris de las monarquias catòlicas no roban? Miri que puch citarli una multitud d' exemples....

—Tot lo que vulgui; pero en las monarquias catòlicas, si 's roba, no s' escandalisa. La major part de aquests delictes é inmoraltats, s' arreglan bonament en lo confessionari.... Y ademés, nosaltres no deixariam cantar à la premsa. Aquí veurà la gran ventaja que té la religió sobre la democracia.

—En efecte: en las nacions que vosté patrocina, la podridura trabella per dintre.

—Pero en canbi las conciencias viuen tranquilas y enganyadas.

La fusió pintada per ella mateixa.

Set directors generals s' han hagut de nombrar, d' ells tres, los Srs. Amós Salvador, Primitivo Sagasta y Rodríguez son nebots de D. Práxedes, y dos més, los Srs. Rossell y Vincenti son gendres de 'n Venancio González y de 'n Montero Ríos.

Fins ara tot lo pais demana 'l pressupost de la pau. Y 'ls sagastins lo realisan à la séva manera.

Si, senyors: los sagastins realisen lo pressupost de la pau de la família.

La setmana pròxima publicarérem lo número de *La Campana extraordinaria* corresponent al més de Janer.

Gran varietat en lo text y en la ilustració ameniarán aquest número, que per ser d' any nou, serà verdaderament extraordinari.

Hem de tributar un recort al honrat obrer Anton Sagués que tanta y tan legitima influència havia tingut entre 'ls individuos de las tres classes de vapor. Sos companys lo consideraven molt, tant per sos drets intel·lectuals, com pél seu entusiasme en pró de la classe obrera. Sempre havia professat ademés idees republicanes, comprenent la necessitat de que l' trabajador no abandoni la política ni giri la espalda à la democracia qu' es la garantia més segura de sos drets.

Antón Sagués ha mort jove encare, y la séva desgracia ha sigut vivament sentida.

De tot Espanya van comissions à Madrit. Qui demana empleos, qui exigeix suspensions de ajustaments, qui procura atrapar una vara d' arcalde, qui, en fi, no 's contenta ab menos que ab que l' encasillin per elegirlo diputat à Corts.

En Sagasta y tots los ministres no s' entenen de feyna, havent de rebre l' embestida de una plaga tan terrible de pretendents de totas mides y de tots calibres.

En canbi 'l pais no demana sino economias, moralitat, justicia y sinceritat en l' aplicació de las lleys.

Es precis olvidar als vividors de la política, y contentar à la nació.

Sols una cosa pot salvar à la situació liberal: que 'ls ministres adquiereixin una pessa de cotó fluix, que 's tapin las orellas y que tirin al dret.

Espanya entera crida avuy contra 'l nou reglament de la contribució industrial, que ab l' intent de augmentar los ingressos, lo únic que fa es tirar per portas à un gran número de industrias, impossibilitades de suportar l' excés dels tributs que se 'ls imposan.

Res més alambicat que aquest reglament.

Es un llegat dels conservadors, y si 'l govern liberal no vol passar per enemic acèrrim dels estímuls del trall, es precis que 'l revoqui immediatamente.

* * *

Dos quartos de lo mateix passa ab las patents del alcohol.

Fins ara 'ls pobres cullitors de vi, impossibilitats de treure's la cullita dels sellers per falta de compradors, en un cas apurat acudian à la destilació dels caldos.

Avuy, fins aquest últim recurs los hi serà negat.

Tals son las trabas que s' imposan à las destilaries, y tant quantiosos los gravàmens que han de satisfer los fabricants d' espirits!

* * *

Lo pais s' empenya en no pendre una part activa en la política, y no tindrà més remey al cap y al últim que posarre las calzas.

O envia à Madrit representants, no dels partits que manan, sino de las sévas necessitats y dels seus interessos, ó no tindrà més remey que resignarre à ser lo poble més vexat y més miserabile de la terra.

Una noticia curiosa:

«Trobantse à Viena 'l príncep Pere de Coburgo y Braganza, net del difunt emperador del Brasil, ha intentat suicidarse, tirantse dalt-abax del balcó.

» Als que procuraven ferlo desistir de un intent tan funest los hi digué:

—Só 'l emperador del Brasil: deixeume que vaig a recobrar lo meu imperi.

* * *

«Se vol una rahó més forta en favor dels que proclamaren la República brasiliense?

Lo net del emperador, xiflat y tot, admés lo dret de herència, podia haver arribat à ser lo soberà y senyor de aquella vastissima regió.

Los reys poden perdre la xaveta: los pobles la conservan sempre.

CARTAS DE FORA. — Hem de tornar pél bon nom del Sr. Cols, arcaide que ha sigut de Vilafranca del Penedès en aquests últims temps. Deya LA CAMPANA que cada dia cols amargan; y en efecte: à qui amargavan las cols vilafranquinas eran als reaccionaris y llanuts de totes classes. Lo Sr. Cols es republicà federal, com republicana es la majoria del Ajuntament de Vilafranca, la qual s' abstenia de perdre part en los actes religiosos, considerant sos dignes indiyuidos que no per anar à la iglesia, sino per fer una bona administració havian sigut elegits. De aqui la guerra de la clericalla contra l' Ajuntament. Un dia morí un individuo negantse à rebre ls sagaments, y haventse negat lo rector à ferlo enterrar en lo cementerio catòlic, la familia del difunt acudi al arcalde, y aquests manà que l' entero s' realisés. De aqui una gran crusada contra l' Sr. Cols y de aquí també que l' arcalde de Vilafranca haja sigut processat. Aquesta es la veritat y molt ens complau exposarla. — Lo primer tinent d' arcalde que avui exerceix, volentse captar las simpatias dels en-sotanats, passá avis à tots los regidors de que l' dia de Nadal l' Ajuntament en cos assistiria al ofici. Ara bé: de 16 individuos de que s' compon l' Ajuntament, tan sols 4 anaren al ofici, y encare semblava que se n' donuessin vergonya, quan ló poble 's reya d' ells, al veurem passar tots escamats pel carrer de la vila.

De Rio Janeiro rebem la següent carta: «Estimat compatriota: A Rio Grande do Sul (Brasil) sigue saquejada la important casa comercial Domenech Vallverdú y C.º, sent arrastrada, trepitjada y cremada la bandera de la nostra patria. — Los proletaris, reduits à la major miseria, després de sufrir grans martiris, pogueren escapar ab vida. — Los autors de tan bárbaros atropellos son forsas del exèrcit legal de questa República. — Recíam en ènergicas provvidencias de nostre govern, donchs lo ministre espanyol aquí acreditad, deixa de ferho. — Acabo de arribar del lloc del fet. — Enviaré detal s. — Soch de V. atent S. S. q. b. s. m. — Lo director de *La Unión española*, Gaspar de los R. Thous.»

Veurem quinas provvidencias pren lo ministre d' Es-tat en vindicació dels danys suferts per nostres compatriotas en aquells remots païssos.

! FÍ !

JUDICI DEL ANY.... QUE ACABA DE PASSAR

Abur, any noranta dos,
any de miserias y tráfechs!
Abur!... Pren los téus trastels
iy hasta may mes, feix de tramps!
Desde la creació del mon
fins avuy, la rassa humana
no havia passat un any
més explèndit en desgracias.
Lo mon enter ha sufert
tant baix las sévas xurriacás,
que avuy ja casi no es bò
ni per portá à cal drapayre.
Aqui xoques de carrils,
allá tiros y barallas,
à la dretà dinamita,
à la esquerra garrotadas.

Per munt un czar que tremola,
per vall un rey que fa ayygas,
ara un Panamá que explota,
més tart un banch que va enlayre....
Ab dos ó tres anys aixis.
de segur que no 'ns quedava
més recirs que anà à can Vives,
comprà un revòlver... y *alanta!*
Si n' hem vist en dotze mesos
en aquesta pobla Espanya!
(si n' hem vist de gatuperis,
disbauxas y cosas raras!

Repenjems á la paret,
per si acas ens desmayavam,
buydem lo sach dels recorts
y demili una ullada rápida.

L' any comensá ab los successos
de Jerez, terrible drama
que l' ultima escena escriu
lo butxi en mitj d' una plassa.

Segueix despès la ruptura
del antich tractat ab Fransa,
que deixa als vinicultors
lligats de mans y de camas.

Reventa luego una bomba
sola un banch de pedra marbre
de la nostra plassa Real,
y qui ha rebut... que 's posi àrnica.

Quiebran los grans astilleros
del Nervion, y 'ns fan la gracia
de deixarnos de repent
sense rals y sense esquadra.

Passa al/ó dels cinch milions
prestats á la *Trasatlàntica*,
que en l' actual moment històrich
no se sab de cert qui 's guarda.

Vé la *divertida* huelga
de las líneas telegràfiques,
acabada entre ferrets,
castanyolas y guitarras.

A Madrid las venedoras
tiran tronxos y patatas
al seu batlle, y consegueixen
tot lo qu' ellas reclamaven.

A Santander los soldats
disparan contra las massas,
y à Pontevedra 'ls civils
repetixen la jugada.

Lo desventurat Colón
es obsequiat á mansalva
ab adornos de draps bruts

y suntuosos archs de llauna.

En Cánovas se passeja
per una gran part d' Espanya
al só de la marxa real,
com si fos un personatje.

Tot lo poble de Madrid
s' amotina y fa disbauxas,
demanant que l' senyor Bosch
se'n torni corrents à casa.

Lo monstro tropessa ab ell,
cau, puja 'l senyor Sagasta,
vé la rifa de Nadal,
no trayem... y l' any s' acaba.

Acabat en nom de Deu,
any de memorias amargas!
Ja que al fi 'ns lliurém de tu
sem creu... y aném per un altre!

C. GUMA

¿QUI VÉ AL INFERN?

O dirán que la invitació sigui inoportuna. Ara com ara, ab cinch graus sobre zero, en llocch ha d' estar tan abrigadet y calentó com al infern.

¿No es veritat que ho sembla aixis?

Donchs... no senyors: encare que ho sembli, no es veritat.

Un sabi, inglest per mes se-nyas, acaba de descubrir que la mala reputació que té l' infern es completament im-merescuda.

Mister Mivart, que aixis s' anomena 'l sabi, à copia de grans gastos y repetits experiments—com diuhen los inventors de pomades maravelloosas—ha trobat que l' infern es un pais sumament tranquil y agradable.

No hi ha en ell—diu Mivart—aqueells soterranis plens de foch que 'ns pintan los catòlichs meridionals, ni las montanyas de gel que suposan los predicadors russos.

Res d' això. Tot lo que fins ara s' ha dit del infern es pura calumnia.

Las descripcions del Dante, son romansos y quén-tons de la vora del foch.

Las estampas d' aquells antichs llibres religiosos que pintava'n los tormentos de l' altra vida, resultan una galeria de mamarratxos.

Ni una sola paraula de lo que l' clero ha fet creure es veritat.

Lo famós Pere Botero ha quedat reduhit à la cate-goria del *home dels nassos* o d' algun altre tipo imagi-nari d' aquesta calanya.

No hi ha tal Pere Botero, ni ha existit may, ni's parla d' ell ab altre objecte que ab lo de amedrentar à las personas timidas que tenen algo que perdre.

Mister Mivart ho diu ben clar y sense ferhi embuts de cap especie.

— Las célebres calderas del infern son una invenció de la exaltada fantasia d' algun mistich desocupat. Al infern no hi ha calderas, ni siquiera calderons....

(Ho celebro pél pobre picador que ara poch va moririse.)

Allí—segueix dihent lo simpàtic inglest—ni ara ni may hi ha hagut aquest luxo de tormentos que ab tanta fruició enumeren los antichs escriptors sagrats. Ganxos per penjarhi de la llengua als que han xerrat massa; barrinas que s' ficen als ulls dels que han mirat malament; pesos enormes que cauen sobre las espatllas dels que han sigut ganduls; fornés encesos, passadissos plens de punxes; piujas de petardos y piu-las... res de tot això hi ha al infern.

Segons se d' s'pren de las sévas explicacions—y si acas ho he entès malament, estich dispositat à rectifi-carho—lo legendari lloc de castich etern, es un siti quiet, encare que mal urbanisat, com si diguessim una espècie de plassa de Catalunya... à l' hora que no hi toca cap orga.

Allí hi ha boscos, jardins més ó menos ben cuidats, algun que altre surtidor per alegrar la vista y numerosos bâuchs de pedra y de fusta per reposar y ferhi petar alguna bacayna en las tardes calorosas del istiu-

Mister Mivart afirma que als condemnats del infern no 'ls falta res absolutament: bona vida, las bessas asseguradas, sense ambicions, sense ajuntaments; ni més ni menos que si estessin à cal sogre y l' sogre fos un home conforme.

— De fixo—diu desseguida 'l sabi inglest, preveient la objecció que tothom ha de ferli:—de fixo que s' extrançará que considerantse l' infern com un estable-ment penal se tinguin tantas consideracions als re-clusos. ¿Quina diferencia hi ha, donchs, entre 'ls que van al cel y 'ls que s' quedan al infern?... ¿Quina?

Al cel hi ha guitarras
y violins... Clarins, clarins!

Aquí està especificada la diferencia.

Al cel tot es alegria y regositj; armoniosas músicas y delicadissims cants; llum y hermosura, núvols rosats y onades d' incens; verjes y àngels, sants y santas; la mar del candor y la boniquesa.

Al jardi del infern, no hi ha soroll; no estan per mú-sicas; caras tranquiles, si; pero res de gatzara; gent contenta, pero poch expansiva y enemiga de barullo.

En això—segons mister Mivart—consisteix lo castich dels condemnats: en sentir la continua festa major del cel.... y tenir d' espinyàrselas.

Per lo que pugui ser, los recomano que aquest des-cubriment no l' esbombin gayre. Si la noticia s' es-campava, aviat à las portas del infern hi hauria em-pentas.

Y ja que al fi y al cap vostés y nosaltres hi hem d' anar, al menos que hi estiguém amples.
¿No ho troben?

FANTAST.CH.

Lo ministre de Marina, diu qu' en l' seu departament no podrán establir-se economias fins de aquí una vintena d' anys.

Aquests ministres de pés pesats que a Espanya fan molt honor: els no economisan res: ni 'ls diners, ni 'l bon humor.

Los silvelistas se proposan publicar un periódich, y fins ja l' han batejat ab lo titul de *La Mañana*. Ab questa bateria se proposan conquistar l' poder. Infelissos!

— Volém pujar! — Ca! Impossible.
— Es precis... — Ja teniu gana?
— Si que 'n tenim... — Donchs, passéusela.
— Pujarém! — Si... si... *Mañana*.

A un taberner, li pregunta un parroquiá:

— ¿Cóm es, Antonet, que 'l vi com més negre es més car lo venéu?

— Lo taberner li vá respondre ab molta fiesta:

— Ay, ay, y 'l color que 't pensas que me 'l do-nan de franch?

Conservadors y carlins sembla que anirán junts en las próximas eleccions de diputats à Corts.

Conservadors y carlins!

Fems y sanch: ¡vaya una barreja més estrastral!

Lo Sr. Montero Ríos ja no assisteix à cap consell de ministres. L' avissan y fa campana.

Lo telégrafo ha volgut explicar los motius de aquela ausència, dihent:

«Signe indisposto el Sr. Montero Ríos.»

Indisposat ab qui?

L' ex-federal Puig Calzada, què un mes endarrera várse conservador, diu un periódich de Madrid que ara mateix s' acaba de declarar fusionista.

En lo únic en que s' mostra consequent, es en aspirar á un càrrec à Filipinas.

Borreulo ja de la llista, federales de La Bisbal, que ja no es federalista: ara sols te fe-de-rals.

Ja ha recaigut sentencia en la ruidosa causa seguida á conseqüencia de la mort del conegut *Pau de las unsas*, de Badalona.

La criada del difunt ha sigut condemnada á set anys y cinch mesos de reclusió, y la séva amiga Teresa Germá á dos mesos y un dia de arrest.

Joaquim Casamitjana (a) *Lloro* y Bartomeu Garriga (a) *Gat*, han sigut absolts.

* * *

Un individuo que vár assistir assiduament á la visita de la causa, digué:

— Trobo que la sentencia es justa. Pero y ara qui indemnisa al *Lloro* y al *Gat* de las moltes molestias que han sufert?

A lo qual vár respondre un curial:

— Lo *Gat* y 'l *Lloro* poden acudir á la Societat protectora de animals.

Suposan algúns, que aixis que s' obrin las Corts, lo Sr. Linares Rivas, á conseqüencia de la subasta relativa al canal de navegació del Ebro, serà cridat á la *barra* del Senat.

No ho crech encare que m' ho jurin.

Hi ha massa *barra* en aquest país, perque la *barra* del Senat funcioni.

Lo bisbe de Madrid, en una reunio de las conferencias de Sant Vicens de Paul, vár fer aquest dia un discurs eminentment socialista.

Prenguin nota de las paraulas del prelat, aquells capellans de missa y olla, que ab prou feynas poden viure.

Y vegin quin dia's decideixen à declararse en huelga contra 'ls burgesos de mitra.

Un Mossén que la balla molt magra, deya aquesdia:

—Lo clero no anirà pas bé, fins que cada capellà puga tirar, á lo menos, la meytatde un bisbe á l'olla.

Fins ara, la situació sagastina no fà res més que dedicar-se al reparto.

Als uns los reparteix empleos y als altres desenganyos.

¿Saben qu' es avuy per avuy la fusió?

Una reunió de politichs, dels quals, mentres los uns xuclan, los altres bufan.

Es fama que un dels fusionistas qu' estan més ressentits perque en Sagasta no la fet res, ni tan siquiera ministre, es lo marqués de Taverga.

¿Preguntan vostés qui es queix marqués de Taverga?

Es un noble asturiá, que 'l passat estiu vá gastarse uns trenta mil duros per obsequiar á n' en Sagasta durant lo seu viatge per Asturias.

Lo marqués de Taverga hauria de tenir en conte lo que diu un pagés molt amich meu:

—Val més mil vegadas engreixar porc que home politich, perque del porc á lo menos, un hom' al cap de l' any ne menja alguna cosa.

D. Antón s' empenya en exigir als seus subdits que votin al célebre Bosch y Fustegueras, vice-president del Circul conservador.

Y molt escanovistas diuhen que avants de passar per aixó, se donaran de baixa en lo Cassino.

¡Qué s' hi ha de fer! D. Antón es aixís.

Un temps va ferse inmortal, dihent: —¡Ca!—en plé Congrés. Avuy repeiteix la silaba dos vegadas, creyent que aixís logrará doble inmortalitat, y lo que logra es no logra treure's ca-ca de la boca.

Llegeixo:

«En Aranda de Duero ha ocurrido una terrible colisión entre gitanos, resultando tres de ellos muertos y muchos heridos.»

Los gitans de Aranda de Duero quan s' hi posan ho fan una mica més fort, que 'ls gitanos conservadors de Madrid.

ANY NOU, LIMPIESA GENERAL

En un café s' entaula una disputa acalorada entre varios amichs.

Lo tó de la véu ha anat pujant gradualment y 'ls crits y las amenassas han arribat ja al últim grau.

En aquell precis instant, un dels oradors més violents agafa 'l sombrero y 's retira exclamant:

—Ja 'n tinch prou.

—Te 'n vás? —li pregunta un amich.

—Si, noy... Me coneix... y vaja, se que acabaria rebent una bofetada!

Passa un cotxe descubert per la Gran Via, dintre del qual hi vá una senyora.

Dos subjectes se passejan per allí, y un d' ells exclama:

—¿Veus aquella senyora del carruatje?

—Sí.

—Es la dona á qui més dech en aquest mon.... No podrà dirte, ni tú podrias comprender tot lo que li dech.... May podré pagarli....

—Es tal vegada la téva mare?

—No, cá... es la mestressa de la casa ahont visch.

A un avaro que viu en un poble de fora, vá anarlo á visitar un amich de ciutat, y havent vist que tenia á la cort un porc molt gros, va dirli:

—Amigo!... ¡quina bestia més hermosa! ¡Y quins pernils portarà!... Suposo que 'l dia de la matansa 't recordarás de mi, deixantme tastar las butifarras.

L' avaro mirantsel tot assombrat, y espurnejantli las llàgrimas, li vá respondre:

ENDEVINALLAS

XARADA

Un hu-quatre-tres miravan la Tres-dos y la Dos-quatre, quan la senyora Total que s' estava fent dissapte, las hi tirà, sens voler, una hu-quarta per la cara, deixantlas á totas dugas pobretas! que feyan llàstima.

J. T. Y R

Prima-quarta, nom de dona la segona, una vocal, tersa, nota musical,

Tot carrer de Barcelona.

C. JULIÁN.

TRENCA CLOSCAS

VALENTÍ GUIX AMADALT

ISONA

Formar ab aquestas lletras lo titul de dos pessas catalanas.

PEP GALLEDA.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: eyna de fuster.—Segona: nom de dona.—Tercera: idem.

EMILI

LOGOGRIFO NUMERIC

7.—Vocal.
2 3.—Mineral.
4 5 8.—Part de persona.
3 7 1 5.—Nom de dona.
8 2 3 3 5.—Mineral.
4 2 1 5 3 7.—Carrera personal.
5 4 1 2 4 7 5.—Nom de dona.
1 2 3 4 5 6 7 8.—Eyna de fuster.
1 2 3 1 2 8 5.—Poble català.
8 7 6 7 4 5.—Nom de dona.
5 4 1 2 4 4.—> d'home.
3 2 8 5.—> de dona.
5 4 5.—> >
8 7.—Afirmació.
3.—Consonant.

C. JULIÁN BUSQUETS.

GEROGLIFICH

B B

OO

BARCELONA BADALONA J. SNAK.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans A. Escolà Petit, Evobseroll, Turrob y Ladiv, P. Espranza, Un noy maco, Rabatchol, Joseph Escachs y V., Mr. Mugnone, J. Dalví F., P. Giro y B. de V., Un Anacoreta, Palitrochs y J. M. B.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no sá per casa.

Ciutadans J. Soteras y B., V. P. (Toyo Petit), Pepet dels Ous, Bernabé Lloréns, Un subscriptor, Un estanguer de fora, R. Boadella, J. Escolà del Vendrell, J. Boya, B. R. Rocà, V. Miró y Sardà, J. M. y S. R. de M., P. M. y G., A. F., J. Massaguer D., Pascual Buy y V.

Insertaré un alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadans J. Carbonell y Alsina: Las poesies van molt bé y las inserteré.—Cantor de Catalunya: Las que vosté envia no tenen prou interès.—J. Manubens Vidal: Aprofitaré tres epigrams: los sonets son pesats, forcats y mal versificats.—F. de P. Juanico: L' article ví ble i publicaré.—Mariladiva: No 'ns fá 'l pés.—J. M. a Serra: En la poesia hi falta xispa.—Eduart Novell: Salvats algunes ripis, la possia no ví mal.—D. P.: Lo sonet es fluix.—Sabateret del Poble Sech: L' epigrama es brut: la poesia no fá 'l pés.—Follet: En efecte, guardé lo traball en cartera.—Pistacho: Utilizaré algun cantar, y lo qu' es per questa setmana, res més.—Sursum corda: No 'ns agrada prou.—Lluís Salvador: Rebudas ses composicions.—J. Usón: L' assumpt del article es massa realista perque puga apareixer en las columnas de nostre periódich.—Poeta per forsa: Salvo 'l estrofa ahont figurau com á rimas las paraules pardo y esquivarlos, lo demés ví bé.—Un Lector (Rupit): De las dos notícias que ns doná, l' una es mansa y l' altra té molts gravetats. De totas maneras la carta havia de venir firmada, y la firma havia de responder de son contingut.—M. Bonapasta: Pot passar per la botiga y donarsé á coneixer. Publicaré alguna cosa.—M. Solà: Acceptem lo sonet Pròlech.—Salvador Bonavia: N' podem acceptar sinó la redondilla titulada Amor: l' altra poesia es fluix.—J. Bernat Duran: L' article no 'ns fá felisos.—C. Julián Busquets: No 'ns ví prou bé.—B. Lloréns: La xarada està versificada ab pesadés.—Pepito 'l Ray: Aquí no cobrérem res: acceptém lo que 'ns ví, ho publiquem quan ens ví bé, supeditantlo tot al interés del lector. Lo de questa setmana no filia.—J. Palahi: No son del gènere propi dels nostres periódichs, además de que no diuen res de nou.

Ciutadans J. Carbonell y Alsina: Las poesies van molt bé y las inserteré.—Cantor de Catalunya: Las que vosté envia no tenen prou interès.—J. Manubens Vidal: Aprofitaré tres epigrams: los sonets son pesats, forcats y mal versificats.—F. de P. Juanico: L' article ví ble i publicaré.—Mariladiva: No 'ns fá 'l pés.—J. M. a Serra: En la poesia hi falta xispa.—Eduart Novell: Salvats algunes ripis, la possia no ví mal.—D. P.: Lo sonet es fluix.—Sabateret del Poble Sech: L' epigrama es brut: la poesia no fá 'l pés.—Follet: En efecte, guardé lo traball en cartera.—Pistacho: Utilizaré algun cantar, y lo qu' es per questa setmana, res més.—Sursum corda: No 'ns agrada prou.—Lluís Salvador: Rebudas ses composicions.—J. Usón: L' assumpt del article es massa realista perque puga apareixer en las columnas de nostre periódich.—Poeta per forsa: Salvo 'l estrofa ahont figurau com á rimas las paraules pardo y esquivarlos, lo demés ví bé.—Un Lector (Rupit): De las dos notícias que ns doná, l' una es mansa y l' altra té molts gravetats. De totas maneras la carta havia de venir firmada, y la firma havia de responder de son contingut.—M. Bonapasta: Pot passar per la botiga y donarsé á coneixer. Publicaré alguna cosa.—M. Solà: Acceptem lo sonet Pròlech.—Salvador Bonavia: N' podem acceptar sinó la redondilla titulada Amor: l' altra poesia es fluix.—J. Bernat Duran: L' article no 'ns fá felisos.—C. Julián Busquets: No 'ns ví prou bé.—B. Lloréns: La xarada està versificada ab pesadés.—Pepito 'l Ray: Aquí no cobrérem res: acceptém lo que 'ns ví, ho publiquem quan ens ví bé, supeditantlo tot al interés del lector. Lo de questa setmana no filia.—J. Palahi: No son del gènere propi dels nostres periódichs, además de que no diuen res de nou.

III S' AGOTAT!!!
L' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA

Ho consignem perque 'ls nosfres apreciables correspondents no 's prenguin la molesia de fer pedidos.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

1.ª XARADA.—Si-mo-na.
Han endavinat la solució los ciutadans V. B. (Toyo Petit), Un Anacoreta, Pau del Bròkil, Pep Pastera, J. M. B., Un de Ceuta y San Patantum.

La setmana pròxima publicaré número extraordinari
LA CAMPANA DE GRACIA
Preu 10 céntims ♦ Ab xispejants caricaturas y text escullit ♦ Preu 10 céntims